

Překlad tak rozsáhlého středověkého textu z tibetštiny představuje nesmírně těžký úkol jak z hlediska obsahové stránky, tak pro zvládnutí literárního slohu. J. Kolmašovi se podařilo obojí: vyprávění je věcné a výstižné, jazyk překladu je květnatý a poetický, což odpovídá originálu, jsou v něm zachovány původní tibetské výrazy i básnické metafory, místy se vyskytuje i veršovaná próza. Celkově kniha přináší vznešený a neopakovatelný ráz starobylých tibetských kronik. Zdá se nám, že po skvělém překladu *Tajné kroniky Mongolů* dr. P. Pouchou z klasické mongolštiny do češtiny v r. 1955 představuje toto dílo druhý vydařený překlad historické kroniky z originálního orientálního jazyka do češtiny.

Kromě samotného překladu kniha obsahuje černobílé ilustrace tibetského krále Songcän Gampa a jeho dvou manželek, mapku pohřebiště tibetských králů atd. Podobně jako ve všech dalších pracích J. Kolmaše najdeme i zde pečlivě zpracovaný seznam literatury, jmenný a věcný výkladový rejstřík a fundovaný doslov překladatele, seznamující čtenáře s uvedenou problematikou. Zvlášť důležité jsou chronologické tabulky tibetských vládců s uvedením data jejich panování a tradičního tibetského letopočtu, který se opakuje v šedesátiletých intervalech. Knihu doporučujeme všem zájemcům o Tibet jako nepostradatelnou pomůcku, jež poskytuje spolehlivou informaci o historických událostech v této zemi a o jejich vládách ve středověku.

LYGŽIMA CHALOUPOKOVÁ

Umberto Eco, Umění a krása ve středověké estetice, Praha: Argo 1998, 239 s.

Konečně se začínají objevovat překlady novodobých mínků evropské medievalistiky. Zasloužila se o to (kromě jiných) v nakladatelství Argo i Edice historického myšlení, řízená historikem M. Nodlem, kde již vyšly práce Le Goffovy a Dubyho. K nim se nyní řadí nejdůležitější odborná práce italského sémiologa Umberta Eca *Umění a krása ve středověké estetice*, jehož si širší čtenářské publikum spojuje s romány *Jméno*

růže, *Faucaultovo kyvadlo* a *Ostrov věcrejřého dne*. Dvanáct kapitol ze středověké estetiky se přibližuje tématu z různých zorných úhlů a nelze proto knížku považovat za systematické shrnutí látky. O to více však jde o inspirativnost a domýšlení. Osou všech úvah je vztah křesťanské teologie ke krásnu a umění. Autor je začten do spisů církevních otců, mystiků i scholastiků a představuje myšlenkový podíl Augustinův, Pseudo-Dionysiův, viktorinů, chartreské školy, františkánů, Tomáše Akvinského i Mikuláše Kusánského. Hlavní linii volně skládaných kapitol představují novoplatonské tradice a vpád aristotelismu, které se zviditelňují ve vztahu k symbolu, alegorii a didaktické funkci uměleckého díla. Právě úvahy o znakové povaze artefaktů mohou nejvíce zaujmout religionistu, který chápe náboženské symboly jako empirické jevy, které odkazují k neempirické (náboženské) skutečnosti.

PAVEL SPUNAR

Jacques Le Goff, Středověká imaginace, Praha: Argo 1998, 230 s.

Kniha J. Le Goffa je souborem článků, který ve Francii vyšel poprvé v r. 1985, ve 2. vyd. v roce 1991. Kromě předmluv k oběma vydáním a stati „Dlouhý středověk“ obsahuje šest částí: „Tajemno“, „Prostor a čas“, „Tělo“, „Literatura a imaginace“, „Sny“ a „Na cestě k politické antropologii“. Ke knize je připojen zasvěcený doslov Františka Šmahela, který seznamuje čtenáře s osobností významného francouzského historika i s problematikou, kterou se on i „nová historie“, k jejímž vůdčím představitelům je řazen, zabývá.

V obou předmluvách Le Goff rozebírá pojmy, které bude používat ve své knize, tj. pojmy jako „imaginace“, „reprezentace“, „symbolika“, „ideologie“, „obraz“, „tajemno“, a jejich případné vzájemné vztahy. V první z nich se už také dostává k tématu, jemuž je zasvěcena úvodní část jeho knihy, tj. k problému datování středověku.

V souvislosti s ním informuje nejprve o historii periodizace na starověk, středověk